

La maleta

No aconseguixo recordar com era la meua primera maleta. Sé que no tenia rodes — aquestes coses s'han inventat després— i que al principi era complicat preveure què necessitaria durant tota la setmana que passaria fora de casa, estudiant: a vegades trobava a faltar un jersei més gruixut, a vegades no calculava bé les samarretes... Això sí, els meus peus recorden perfectament la sorpresa de caminar sobre llambordes antigues, irregulars, humides, i, els meus pulmons, la falta d'alè quan no es mesuren prou les forces i es puja amb massa entusiasme un munt d'esglaons fins arribar dalt de tot, a la Catedral.

Un cop comences, les imatges i les sensacions no tenen aturador, i pots retrobar el gust diferent de la verdura a la residència, el vocabulari olotí de la companya d'habitació, la fredor de les grans aules de l'antic Seminari, el neguit il·lusionat de les primeres classes, la descoberta d'algun nou horitzó...

Fa molts anys dels meus primers dies a la universitat, i feia molt de temps que no hi pensava. Avui, contestant una enquesta d'un grupet de noies que preparen un article per al butlletí del barri, m'hi he tornat a trobar. «Quins estudis tens? A casa teva consideraven necessari que estudiessin les noies? Has estudiat de gran? Estudies ara?»...

A casa meua sí que consideraven necessari que estudiéssim la meua germana i jo. El pare, sobretot, ho tenia clar, molt clar, i aquest convenciment va ser determinant. L'enquesta no era prou àmplia per poder-me explicar bé, però. M'he quedat amb les ganes de dir —encara que fos en un requadre atapeït— que els inicis van ser difícils; que el primer curs només vàrem fer unes setmanes de classe i va començar una vaga que va paraitzar la universitat; que cada diumenge a la tarda tornava a Girona amb l'esperança que en la propera assemblea es decidiria reprendre la feina; i que quan li vaig dir al meu pare, que era qui pagava, que potser valia més que ens ho deixéssim córrer —perquè amb un aprovat general a primer no em veia amb cor de continuar i fer alguna cosa de profit— em va contestar que d'això res i que tornés a fer, una vegada més i totes les que fessin falta, la maleta.

M. Concepció Saurí i Ros

M. Concepció Saurí i Ros. Vaig néixer a Palafrugell l'any 1957. Treballo d'arxivista i ocupo bona part del meu temps lliure llegint i escrivint. M'han publicat relats en revistes culturals i webs de narrativa, i en llibres vinculats a premis literaris.

la memòria

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Quatre bisbes, quatre estils

De la Guerra Civil ençà, Girona ha tingut cinc bisbes, cadascun amb la seva personalitat i el seu estil. Deixant de banda l'actual, els altres quatre pertanyen ja a la memòria personal dels fidels catòlics i a la memòria col·lectiva de la ciutat i del bisbat:

Josep Cartaïà Inglès (Vilaverd, 1875 - Girona, 1963), que es dedicà a reconstruir els edificis religiosos malmesos per la guerra que ell —com la majoria dels bisbes espanyols— havia beneït, i que va encarnar per última vegada la figura tradicional del bisbe preconiliar.

Narcís Jubany Arnau (Santa Coloma de Farners, 1913 - Barcelona, 1996), la gran esperança blanca, que va ser tan hàbil i tan diplomàtic com convenia a la situació que vivia el país, sense correspondre del tot a les expectatives que el seu nomenament havia creat.

Jaume Camprodon Rovira (Torelló, 1926), que va gestionar amb prudència la davallada de l'església diocesana i va ser fidel a l'esperit del Concili Vaticà II quan a les altes esferes eclesiaístiques ja bufaven altres vents.

Carles Soler Perdigó (Barcelona, 1932), que va sanejar l'economia del bisbat, va agrupar parròquies i va administrar amb discreció el poc temps de què disposava abans de la imposada jubilació.

A través de quatre models diferents, Girona ha viscut el canvi profund experimentat per la institució episcopal al llarg dels últims setanta anys.

«Su Excelencia Reverendísima»

«Sovint se celebraven en el Teatre Municipal actes de caire religiós, que presidia el prelat, acompanyat de les autoritats i directius de les associacions organitzadores. Amb el local ple de gom a gom, es feia sentir la veu autoritària del cap de protocol municipal:

—jjj Su Excelencia Reverendísima!!!

Tothom es posava dret i es feia un silenci general mentre entrava el senyor Bisbe, amb els que l'havien d'acompanyar a la presidència i, beneït a dreta i esquerra, es dirigia a l'escenari.

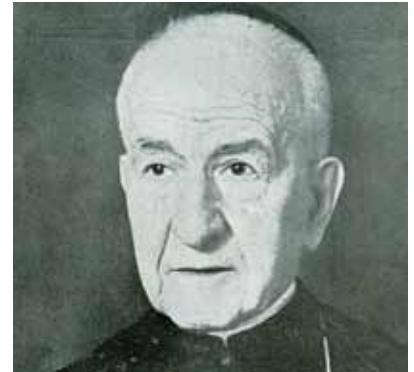
Tot aquell complicat protocol ha estat simplificat i en molts aspectes suprimit».

Enric Mirambell

«Els bisbes».

Diari de Girona, 29-10-1989

>> Josep Cartaïà.

BISBAT DE GIRONA

Vell, però no cansat

«En acabar la guerra, és conscient que cal independència a l'Església. En dona signes clars: no vol reintegrar-se a la diòcesi al costat dels vencedors i torna discretament; no celebra la missa de campanya de la victòria. Resumint: va cometre l'error de tot l'episcopat espanyol, presidit per Gomà, subscriuint una carta pastoral bel·ligerant; va mantenir les distàncies des dels inicis amb els vencedors, i esforçant-se per evitar la confusió Església-règim franquista. També va tenir un gran desengany en veure la repressió després de la victòria: aquell esperit de venjança el feia patir molt. (...)

Un bisbe vell... però no cansat. Té energia i tremp: dona llum verda a una colla d'obres importants. (...)

Al final sí que era un home acabat, i la diòcesi se'n ressentia. Encara hom no s'explica com s'aguantaven tantes coses. La diòcesi vivia ensopida i anquilosada, precisament en una època en què l'Església universal era una primavera».

Joan Busquets

«Record del bisbe Dr. Cartaïà»

Punt Diari, 06-05-1984

A través de quatre models diferents, Girona ha viscut el **canvi profund** experimentat per la institució episcopal en els últims setanta anys

>> **Narcís Jubany.**

JOAN IRRARTE

Un excés de seny

«No tot foren flors i violes durant l'estada del doctor Jubany a la capital que travessa l'Onyar. S'ha de comprendre la complexitat d'aquell temps postconciliar. (...)

El que li succeïa al doctor Jubany era que tenia un peu en el preconcili i un altre en el postconcili. El Concili influí, però no definitivament. La seva formació canonista per sobre de la pastoral i de la teològica pesà molt en els seus criteris d'aleshores. És clar que l'home anava canviant a fi de bé a mesura que passaven els dies i que li anava marxant la por que els conciliaristes esverats i frenètics del seu bisbat no llencessin la banyera i la criatura que hi havia dins. Un excés de seny. (...)

En els darrers anys del franquisme i en el postfranquisme, el doctor Jubany fou un personatge tan important com en Tarancón, encara que els diaris en parlessin poc. Respecte a la política interior catalana s'esforçà a evitar que la qüestió religiosa fos un motiu de desavinences entre els catalans, com ho havia estat durant els anys de la Guerra Civil».

Jaume Lorés

«El doctor Jubany»
Avui, 02-01-1997

>> **Jaume Camprodon.**

ACTINI

Un capellà-capellà

«Ha predicat l'evangeli de totes les maneres possibles. De paraula i d'obra. Ha dedicat una atenció especial a la paraula escrita, que ha procurat que fos sempre entenedora i planera. I pel que fa a les obres, quasi que diria el mateix: ha procurat que el seu testimoni personal fos sempre entenedor i planer. No gens barroc ni rebuscat. Diríem que ha sabut fer costat a qui el necessitava.

El bisbe Jaume ha estat un capellà-capellà i un pastor fidel. Fidel a Déu, a l'Església i al País. La fidelitat a Déu ell se la sap. La fidelitat a l'Església li ha portat problemes. I la fidelitat al país, complicacions. Però una cosa és clara: va arribar a la Seu de Girona amb només unes sandàlies i se'n torna descalç. No ha volgut honors ni comiats (ni tan sols l'honor del comiat). Això sí: ha conservat el fanalet que duia a la mà el dia de la seva arribada. El fanalet de la il·lusió. Per això no ha volgut regals en l'hora dels adéus. Perquè no hi ha millor regal que la feina feta. Ell ho sap. I se'n va content. Amb la mateixa alegria i la mateixa senzillesa amb què va arribar».

Jaume Reixach

«El bisbe Jaume».
Revista de Girona, 01-02-2002

>> **Carles Soler.**

EL SENYAL

Contingut social

«Carles Soler Perdigó va engegar la prèdica amb un missatge clar, d'un enorme contingut social, tant, que personatges de gran sensibilitat i vinculades amb les ONG gironines s'hi van sentir molt a gust. Aquests, però, van manifestar el seu escàndol pel "to", del tram final de l'homilia: "Anem a cantar el *Credo*, que ha ressonat en les venerables pedres d'aquest temple des de fa segles i en totes les esglésies del bisbat, professat amb convicció pels nostres avantpassats, que han forjat i definit els trets característics del nostre geni i tarannà que ens configura encara avui com a poble i nació amb cultura i llengua pròpies". En canvi, més d'un deia que per aquest cantó va fer curt. En sortir de missa algun empresari va bromejar per la crida a l'acolliment als cristians d'emular alguns dels valors que han portat i que aquí ja són un record passat. Així, monsenyor Carles Soler va dir: "El vigor i els vincles familiars, l'alta valoració de la natalitat, l'hospitalitat, la fermesa de les conviccions creients..." (...)

Salvador Garcia-Arbós

«El míting (o homilia) del bisbe».
El Punt, 30-10-2002

Cooperatives gironines

Entrevista: **Joan Solana**,
el teatre i la política

Xavier Cugat: del Madison Square
Garden al cinema Olímpia
de la Bisbal

Edita: Diputació de Girona | Fundada el 1856 | Segona Època

REVISTA DE GIRONA

NÚMERO ACTUAL

NÚMEROS ANTERIORS

HEMEROTECA

NORMES DE REDACCIÓ

PUNTS DE VENDA

Crèdits Contacte

L'escena musical gironina

El dossier d'aquesta edició de la *Revista*, a càrrec de Xavier Castellón, ofereix una aproximació a l'actual escena musical gironina que, ni que sigui per confirmar els contrastos amb altres èpoques, pot ser complementada amb els textos publicats per Jordi Rifé als números 181 i 182, en els quals s'ofereix una panoràmica de la música a Girona de l'època medieval al segle XVI i del segle XVII al XX. Pel que fa a l'entrevista de Dolors Reig a la mestra d'educació d'adults Rosa Maria Falgàs, tant l'article de Manel Mesquita al 242 sobre l'Escola d'Adults de Salt com el de Núria Martí al 258 sobre adults amb ganes d'aprendre català són de lectura molt recomanable per a les persones interessades en aquesta temà-

tica. En el cas de la biografia del pintor olotí Virgili Batlle, escrita per Narcís Selles, una bona forma de contextualitzar-la i apreciar les diferències entre el pioner en l'abstracció geomètrica i els integrants de l'Escola d'Olot és llegir l'article «Apunts per a una estètica», de Francesc Serés, al número 237.

Quant al text en què Josep Playà parla del viatge inaugural de la Costa Brava, pot ser complementat amb el que Miquel Gil i Bonanca va escriure al 51, titulat «Vint anys de turisme al litoral gironí». Finalment, i en relació amb l'article «Cap a una economia de serveis», signat per Oriol Puig, el dossier sobre economia social del número 237 amplia la perspectiva sobre aquest tema.

